ВОРНЪ.

14 СЕНТЯБРЯ.

Вчерашняго числа совершился въ здѣшнемъ Каѳедральномъ Костелѣ печальный обрядъ погребенія бренныхъ останковъ покойнаго Адрамитійскаго Епископа Управлявшаго Тельшевскою Епархіею Князя Симона Михаила Гедройця, которыя перевезены здѣсь 12 Сентября съ мѣстопребыванія его, Ольсядъ, гдѣ, къ искреннѣйшему сожалѣнію окружающей родни и предводительствованной имъ Епархіи, окончался онъ 7 числа прошлаго Августа, и оттуда, послѣ подверженія тѣла усопшаго искуственному бальсамированію и отправленія за симъ обычныхъ панихидъ при многочисленномъ сердечно соболѣзнующемъ народѣ, сопровожены были тѣ бренныя останки собравшемся въ Ольсяды для сей послѣдней услуги духовенствомъ, какъ равно ближними и дальными родственниками.

Поразительное было зрѣлище въ Ольсядскомъ Костелѣ, когда по буквальной предсмертной волѣ почившаго въ Бозѣ Епископа, поставленъ былъ гробъ его, на одномъ лишь покрывалѣ между чтермя только свѣчами. Смирный Архипастырь, и послѣ смерти хотѣлъ еще дать народу примѣръ скромностію своею.

При слѣдованіи по пути чрезъ уѣздный городъ Тельши, траурный ходъ встрѣченъ былъ съ должными почестьями монашествующимъ духовенствомъ мѣстнаго Монастыря и всѣми въ городѣ находящимися Чиновниками гражданскаго и военнаго вѣдомства, послѣ чего ходъ обратился въ Костелъ Тельшевскаго Бернардинскаго Монастыря, въ которомъ при траурной музыкѣ и печальномъ пѣніи, отправлена была Литургія, а потомъ произнесена однимъ изъ Іеромонаховъ той обители надгробная рѣчь. Послѣ оной наступилъ выносъ тѣла покойнаго Епископа, при сопровожденіи всѣми встрѣтившими оное и многочисленнымъ сѣтующимъ народомъ до рогатокъ города. Оттуда траурный ходъ отправился къ М. Ворнямъ. Когдаже ходъ сей сблизился къ сему мѣстечку, то собравшееся въ ономъ изъ Епархіи многочисленное Духовенство

WORNIE.

14 WRZEŚNIA.

W dniu wczorajszym odbył się w tutejszym Katedralnym Kościele smutny obchód pogrzebu zeszłego do wieczności Biskupa Adramiteńskiego, Rządzącego Dyecezyą Telszewską X. Symona Michała *Giedrojcia*, którego zwłoki przywieziono tu dnia 12 Września z rezydencyi jego, Olsiad, gdzie dnia 7 przeszłego Sierpnia oddał Bogu ducha, najczulėj opłakany przez otaczających go krewnych i przez byłą pod przewodnictwem Jego Dyecezyą, i skąd, po nabalsamowaniu ciała i odbyciu zwyczajnego Nabożeństwa przy liczném zgromadzeniu ludu, szczerze podzielającem powszechny żal nad bolesną stratą Pastérza, znikome te resztki przeprowadzone zostały przez zebrane dla téj ostatniéj posługi Duchowieństwo i przez bliższych i dalszych krewnych.

Uderzający był widok wystawionych w Kościele Olsiadzkim Zwłók zmarłego Biskupa bez żadnéj okazałości, i umieszczonych podług literalnéj przedśmiertnéj woli Jego na całunie między czterma tylko swiécami. Bogobojny Pastérz i po śmierci chciał dać przykład ludowi skromności swojéj.

Przy przewiezieniu Zwłók po drodze przez Powiatowe Miasto Telsze, Kondukt żałobny spotkany był z należytemi honorami przez miejscowe zakonne Duchowieństwo i przez znajdujących się w Mieście Cywilnych i Wojennych Urzędników — Poczém Kondukt udał się do Kościoła XX. Bernardynów, w którym przy żałosnym śpiewie i odpowiedniéj muzyce, odprawiona była Msza żałobna, a po niéj, jeden z Kapłanów tegoż zakonu miał pogrzebową mowę — Po mowie nastąpiła exportacya ciała zmarłego Biskupa — Téj, assystowali do rogatek Miasta wszyscy ci, którzy byli na spotkaniu Konduktu, jako też wielka liczba żalem przejętego ludu. Ztąd kondukt udał się ku Worniom. Za zbliżeniem się do tego Miasta, zebrane z Dyecezyi liczne Duchowieństwo pod przewodnictwem Osób kapitulnych, cała ucząca się w Dyecezalnem Seminarium młodzież duchowna pod przewo-

подъ предводительствомъ сановниковъ Іерархіи; все обучающееся въ Епархіальной Семинаріи духовное юношество подъ предводительствомъ своихъ наставниковъ; вся наконецъ Канцелярія мѣстной Духовной Консисторіи, да прибывшіе сюда для изъявленія искренняго соболѣзнованія о потерѣ духовнаго своего водителя помѣщики, дворяне и разнаго званія люди, встрѣтили траурный ходъ почти за версту отъ Мѣстечка. Здѣсь духовенство пріостановивъ ходъ, сняло бренныя останки своего Епископа съ одра, приняло драгоцѣнное бремя на священническія рамена и съ онымъ, среди трогательнаго пѣнія соединенныхъ въ одинъ печальный звукъ голосовъ и при безпрерывномъ плачевномъ звонѣ колоколовъ и соотвѣтственной траурной музыкѣ, отправилось къ Каѳедральному Костелу. Сравнясь съ зданіемъ Епархіальной Семинаріи бывшей цѣлію особеннаго попеченія и заботливости покойника, шествіе пріостановилось и одинъ изъ учителей Семинаріи произнесъ соотвѣтственную печальному событію рѣчь, отъ имени сего заведенія, вполнѣ оцѣнившаго всю важность понесенной потери. Оттоль траурный ходъ продолжалъ шествіе свое къ Каѳедральному Костелу, который въ великолѣпномъ и вмѣстѣ печальномъ уборѣ, принялъ Архипастыря въ нѣдро свое. Тамъ тѣло его поставлено на пріуготовительномъ великолѣпномъ Катафалькѣ; тамъ раздался звукъ безсмѣтныхъ голосовъ возносимыхъ теплыя молитвы къ Всевышнему за упокой усопшаго и тамъ наконецъ вчера, послѣ отправленія обычныхъ панихидъ и прочихъ погребальныхъ церемоній и послѣ произнесенія надгробныхъ проповѣдей на польскомъ и самогитскомъ языкахъ, снятый съ катафалька гробъ съ дорогими останками почивающаго въ Бозѣ Епископа, спущенъ въ находящуюся подъ Каѳедральнымъ Костеломъ пещеру и поставленъ рядомъ при гробахъ предмѣстниковъ его.

Достойный сей Архипастырь происходящій изъ древняго княжескаго рода прожилъ 80 лѣтъ, пробылъ въ священническомъ званіи 57, въ Епископскомъ 32 года. Воспитаніе получилъ сперва въ Ковенскомъ Уѣздномъ Училищѣ, потомъ продолжалъ курсъ ученія въ Самогитской Семинаріи, окончилъ въ столицѣ Царства Польскаго. На 25 году возраста своего получилъ степень Доктора Богословія, а на 27-мъ награжденъ Королемъ Польскимъ Станиславомъ Августомъ, Орденомъ Святаго Станислава 1-й Степени. За симъ въ 1831

dnictwem swych Nauczycieli, cała nakoniec Kancellarya miejscowego Konsystorza—Również przybyli tutaj dla wynurzenia spółczucia nad stratą duchownego swego Przewodnika Obywatele, Szlachta i rozmaitego rodzaju ludzie, spotkali żałobny Kondukt na wiorstę za Miastem. Tutaj, Duchowieństwo zatrzymało Kondukt, zdjęło z tryumfalnego wozu Zwłoki Biskupa swego, podniosło na kapłańskie swe barki i z onemi, wśród przenikającego śpiewu połączonych w jedną żałośną harmonję głosów, przy ciągłym płaczliwym dzwięku wszystkich dzwonów i poruszającéj żałobnéj muzyce, udało się ku Kościołowi Katedralnemu. Gdy się Kondukt zrównał z zabudowaniem Dyecezalnego Seminaryum, byłego celem szczególniejszéj Opieki, pieczołowitości zeszłego do wieczności Biskupa, processja się zatrzymała, a jeden z Professorów Seminaryum miał stosowną do smutnego wypadku przemowę, w imieniu tego zakładu, który w zupełności ocenił całą wielkość poniesionéj straty— Stąd processya żałobna daléj się udała ku Katedralnemu Kościołowi, który przybrany we wspaniałą, lecz razem smutną postać, przyjął na swoje łono drogie szczątki Pastérza. Tam ciało Jego postawione zostało na katafalu, okazale przyrządzonym; natychmiast rozległo się echo niezliczonych głosów wznoszących do Pana Zastępów gorące modły za pokoj duszy zmarłego, gdzie naostatek wczoraj, po odbyciu zwyczajnych exekwij i dalszych pogrzebowych ceremonij, i po wysłuchaniu trzech mów religijnych, dwóch w polskim a jednę w żmudzkim języku, zdjęta z katafalu trumna z drogiemi znikomemi resztkami spoczywającego w Bogu Biskupa, spuszczoną została do najdującego się pod Kościołem Katedralnym sklepu, i postawiona obok trumn Jego poprzedników.

Czcigodny Pastérz pochodzący z dawnego Xiążęcego rodu przeżył lat 80, w Kapłaństwie 57, a w dostojnosci Biskupiéj 32, początkowe wychowanie brał w kowieńskiéj Szkole Powiatowéj — poczém słuchał kursu nauk w żmudzkiém Seminaryum a skończył w Stolicy Królestwa Polskiego. W 25 roku wieku swego otrzymał stopień Doktora Teologii, a w 27 roku zaszczycony od Króla Polskiego Stanisława Augusta Orderem ś. Stanisława I. stopnia. Poźniéj w 1831. roku otrzymał od Najmiłościwiéj nam Panującego CESARZA Order ś. Anny I. Klassy

причисленъ Всемилостивѣйше Царствующимъ намъ ГОСУДАРЕМЪ, къ Ордену Св. Анны 1-й Степени, украшеннаго въ 1832 году ИМПЕРАТОРСКОЮ Короною, а въ 1843 году причисленъ къ Ордену Св. Владиміра 2-й Степени. Со времени вступленія въ санъ духовный, занималъ знаменитыя въ Іерархіи мѣста, былъ Прелатомъ Пробстомъ, Инфулатомъ Шидловскимъ, а съ 1808 по 1820 годъ былъ Членомъ Римско-Католической Духовной Коллегіи. Въ 1829 году Именнымъ Высочайшимъ указомъ назначенъ Предсѣдателемъ Коллегіи, и тогдаже по Высочайшему указу возведенъ въ званіе Коадъютора Самогитскаго Епископа. Въ 1831 году по Высочайшему повелѣнію прибылъ изъ Столицы въ Самогицію, и съ тогоже года по Высочайшей волѣ раздѣлялъ всѣ труды покойнаго Самогицкаго Епископа Князя Іосифа Гедройця по управленію Епархіею, за смертію котораго въ 1838 году утвержденъ ГОСУДАРЕМЪ ИМПЕРАТОРОМЪ Управляющимъ Тельшевскою Епархіею, въ каковомъ званіи и остался до кончины своей.

ozdobiony w 1832 roku Cesarską Koroną, a w 1843 r. Order ś. Włodzimiérza II. stopnia. Od wstąpienia w stan duchowny, zajmował znamienite w Hierarchji posady, był Prałatem-Proboszczem, Infułatem szydłowskim, a od 1808 do 1820 roku był Członkiem Rzymsko-Katolickiego Duchownego Kollegium. W roku 1829 przez Imienny Najwyższy Ukaz mianowany został Prezydentem Kollegium i w tymże roku przez Ukaz Najwyższy podniesiony został do godności Koadjutora Biskupstwa żmudzkiego. W r. 1831 z rozkazu Najjaśniejszego Pana, przybył ze Stolicy na Żmudź, i od tego czasu z woli Najwyższéj podzielał wszystkie trudy ś. p. Biskupa Xięcia Józefa Giedrojcia w zarządzaniu Dyecezyą, po śmierci którego w 1838 roku utwierdzony został przez Najjaśniejszego CESARZA na Rządzącego Dyecezyą Telszewską w jakowém dostojeństwie przebył do zgonu swojego.

Вся жизнь сего старѣйшаго въ Россіи Епископа, отличалась на духовномъ поприщѣ безпрерывными трудами для общей пользы Церкви, и ввѣренной ему паствы, а какъ солнце передъ закатомъ, такъ жизнь его передъ кончиною, новомъ озарилась блѣскомъ. Всегда онъ пронятъ былъ великимъ предназначеніемъ своего воззванія, но въ послѣднихъ годахъ своего странствованія по семъ мірѣ, какъ будьто предчувствуя сближающійся часъ къ отдачѣ отчета предъ Трономъ Всевышняго съ ввѣренной ему паствы, сталъ тщательнѣе взирать во всѣ отрасли своего правленія, и, въ благоустройствѣ Епархіальной Семинаріи, въ устройствѣ изъ Ворненской Рохитанской Обители исправительнаго дома, въ предназначеніи таковойже обители въ Кенстайцяхъ на Домъ Пріюта для Инвалидныхъ Священниковъ и въ образованіи, гдѣ того требовала необходимость новыхъ приходовъ, достойный Архипастырь оставилъ незагладимые памятники, своей, о благѣ духовенства и паствы заботливости. Въ прошломъ еще году, удрученный годами и обезсиленный почтенный старецъ, видя искренную жажду вѣрныхъ сыновьей Костела къ принятію святой тайны миропомазанія, занимался обрядомъ этимъ съ очевиднымъ пожертвованіемъ разслабленнаго здоровья.

Całe życie tego najstarszego w Rossji Biskupa odznaczało się w duchownym zawodzie nieprzerwanemi trudami dla ogólnego dobra Kościoła i powierzonéj mu trzody, a jak słońce przed zachodem, tak życie Jego przed zgonem, nowym przyodziało się blaskiem. Zawsze przejętym był wysokiém przeznaczeniem powołania swego; w ostatnich wszakże latach swego pobytu na tym padole, jakby w przeczuciu zbliżającéj się godziny do zdania rachunku przed Tronem Najwyższego z powierzonéj mu trzody, ściśléj wzierać zaczął we wszystkie gałęzie swego zarządu, i w troskliwém urządzeniu Dyecezalnego Seminaryum, w przetworzeniu worniańskiego Szpitala Rochitów na dom poprawy, w przeznaczeniu takowegoż Szpitala w Kęstajciach, na Dom Przytułku dla Kapłanów Inwalidów i w utworzeniu, gdzie tego wymagała potrzeba ludu wiernego, nowych Parafij, zostawił nie zatarte pomniki swéj o dobro duchowieństwa i powierzonéj mu trzody pieczołowitości. W zeszłym jeszcze roku, obciążony wiekiem i osłabiony na siłach Szanowny Starzec, widząc serdeczną żądzę wiernych synów Kościoła w przyjęciu Świętego Sakramentu Bierzmowania, zajmował się tym obrządkiem z oczewistém poświęceniem nadwątlonego zdrowia.

Глубокая впечатливость въ сердцахъ Католиковъ сіе дѣяніе ихъ Епископа, понялъ Архипастыря своего благочестный народъ, поняли его во Христѣ братья Виленской Епархіи, которой Начальникъ, Преосвященный Епископъ Цывинскій, раздѣляя горесть постигшую здѣшнюю Епархіею, тотчасъ по полученіи сего извѣстія, нетолько самъ въ соединеніи съ высшимъ и низшимъ Духовенствомъ совершилъ въ Каѳедральномъ своемъ Костелѣ приличную о упокоеніи души усопшаго панихиду, но и распорядился отправленіемъ таковой по ввѣренной ему Епархіи, руководствуясь въ семъ дѣйствіи достойною Архипастырскаго сердца его братнею любовью и ознаменующимъ кроткій характеръ его великодушіемъ.

Удостоенный при жизни довѣріемъ своего ГОСУДАРЯ, почитаемый Правительствомъ, обожаемый роднею, любимый подвѣдомственнымъ духовенствомъ и мирянами, Почтенный Епископъ Князь Симонъ Гедройцъ, мирно сошелъ въ пріютъ могильный, какъ мирна была жизнь его. Да почиваетъ въ Богѣ достойный Архипастырь!

Głębokie uczynił wrażenie na sercach Katolików taki czyn ich Biskupa: pojął swego Pastérza lud pobożny, pojęli go w Chrystusie bracia wileńskiéj Dyecezji, któréj Naczelnik, JW. Xiądz Biskup Cywiński podzielając smutek, jakim dotknięta została Dyecezja tutejsza. Skoro o tém otrzymał wiadomość, wraz, nie tylko sam w assystencji wyższego i niższego Duchowieństwa, odbył w Katedralnym Kościele żałobne Nabożeństwo za duszę zmarłego, lecz nadto o odprawieniu takowegoż w Dyecezji, uczynił należyte rozporządzenie, powodowany w téj czynności godną Pasterskiego serca bratnią miłością i znamienującą jego charakter szlachetnością.

Zaszczycony za życia zaufaniem swego MONARCHY, przez Rząd poważany, przez familję czczony, od podwładnego duchowieństwa i świeckich osób kochany, Szanowny Biskup Xiążę Symon Giedrojć spokojnie zstąpił do grobowéj zaciszy, jak spokojne było życie Jego. Niech spoczywa w Bogu czcigodny Pastérz!

ВИЛЬНА. Въ Типографіи Ѳ. Гликсберга. 1844.

Wolno drukować 1844 roku 28 Września. *Cenzor* Jan Waszkiewicz.